

Posudek diplomové práce

Milan Rákosník: Prodej podniku a jeho části

Rozsah diplomové práce Milana Rákosníka těsně dosahuje předepsané minimum (52 tiskových stran, z nichž každá mírně přesahuje normostranu). Po odečtení obsahových přímých citací z jiných pramenů by však práce tento standard zřejmě již nenaplnila.

Diplomant zvolil téma, které je stále aktuální a prakticky vysoce relevantní. Zvláště v době odeznívající hospodářské recese dochází k četným restrukturalizacím v podnikatelské sféře, jež se často realizují právě cestou dispozice s podnikem či jeho částí. Náročnost zvoleného tematu lze mít za adekvátní diplomovému úkolu, a to i vzhledem k řadě otázek, na něž práve v souvislosti s právním úpravou smlouvy o prodeji podniku naráží a k nimž se dosud neváží jednoznačná řešení doktrinární, tím méně judikatorní.

Prameni se k této problematice pojí relativně dost, včetně četné judikatury Nejvyššího soudu ČR i soudů nižších stupňů. Je třeba bohužel konstatovat, že mnohé z nich diplomant v práci nezohlednil. Seznam použité literatury i judikatury nezahrnuje čtená díla, z nichž bylo možné (ne-li nutné) čerpat inspiraci i poučení.

Za hlavní problém posuzovaného díla považují bezpočet přímých či nepřímých citací z jiných odborných prací, z judikatury, ale také třeba jen z právních předpisů. Rozsah některých z nich činí až bezmála polovinu tiskové strany. Přitom se nejedná o vyjádření natolik výstižná a pregnantní, která by nesnesla diplomantovu parafrázi, resp. stručně shrnutí jeho vlastními slovy. Práce je tak z velké části jen kompilací cizích textů, vlastního autorova přínosu je v ní poskrovnu. Nelze říci, že by diplomant prokázal schopnost samostatně právně analyzovat předkládané názorové rozpory, polemicky je hodnotit, zaujímat k nim vlastní stanovisko a za pomoci právní argumentace podpořit to či ono řešení.

S tím souvisí špatná úroveň jazyková a stylistická. Dílo je plné jazykových i interpunkčních chyb, překlepu, chybějících písmen, místo čárky někde figuruje tečka a naopak. Některé věty pro absenci klíčových slov nedávají smysl. Ani práce s poznámkovým aparátem není optimální. Citace neodpovídají normě, často chybí údaj o stránce toho kterého zdroje, nevyhovuje forma poznámky (pod čarou první písmeno má být velké, poznámku je nutno ukončit tečkou). Diplomant také tvrdí skutečnosti, aniž je dokládá odkazy na prameny, takže je nelze ověřit (viz např. na str. 1 o tom, že v posledních letech roste objem transferu podniku, či na str. 5 o tom, že „někteří autoři vylučují použití objektivního kritéria“). Požadavkům kladeným na formální úroveň diplomové práce nevyhovuje ani četné používání zkratkových slov (např. „ObchZ.“, „OběZ.“, vždy navíc s tečkou na konci) či značek (např. „§“), aniž se jedná o citaci konkrétního ustanovení právního předpisu.

Problematická je též hloubka diplomantova pojednání po obsahové stránce. Práce vyznívá dosti povrchně a útržkovitě. Mnohé kapitoly jsou zpracované ledabyle. Nehledě na četné věcné nesprávnosti. Na str. 3 např. diplomant tvrdí, že na prodej podniku dopadá úprava hospodářské soutěže obsažená v obchodním zákoníku. Na str. 13 uvádí, že součástí vymezení podniku by měl být kompletní přehled veškerého majetku, práv i závazků „podniku“. Na téže straně předpokládá, že strany mohou vyloučit z přechodu některé závazky, ač na str. 27 dospívá k závěru opačnému. Nesmyslný je odkaz na § 262 odst. 3 ObchZ. na str. 14. Na téže straně diplomant chybně konstatuje, že tvoří-li součást převáděného podniku nemovitosti, aplikuje se § 46 odst. 2 OběZ. V následujícím odstavci hovoří o souhlasu valné hromady jako

o předpokladu platnosti smlouvy. Nerozumím úvaze na str. 16 dole, podle níž by strany mohly předstihnout transkripci účinek smlouvy před účinnost smlouvy. Na str. 17 není zřejmé, o jakém právním předpisu diplomant pojednává, uvádí-li jen „§ 133 odst. 3“. Na str. 19 dále píše, že závěr o případném opoždění se bude odvíjet od „účtní evidence“. Neztotožňuje se ani s diplomantovým závěrem na str. 20, podle něhož důsledkem toho, že kupující se předem vzdá práv z odpovědnosti za vady, bude neplatnost smlouvy. O nepochopení toho, co tvoří součást podniku, svědčí diplomantovo tvrzení o tom, že „Obchodní firma tak na nabyvatele nepřechází automaticky.“ (str. 27). Na str. 29 diplomant pochybil v identifikaci rozhodnutí Nejvyššího soudu „I. Ko. 77/2003“. Rozhodnutí takové spisové značky neexistuje. Totéž se týká citace rozhodnutí velkého senátu tohoto soudu v poznámce pod čarou č. 42. Na str. 50 diplomant uzavírá, že podnik je vnímán jako „subjekt“ obchodněprávních vztahů, byť o větu dál toto tvrzení správně popírá.

Ze všech uvedených důvodů hodnotím posuzované dílo s rozpaky. Konečné hodnocení ponechávám závislým na průběhu ústní obhajoby, vzhledem k počtu i závažnosti vytkaných nedostatků ovšem nevylučuji ani závěr, že práce by měla být diplomantovi vrácena k přepracování.

V Praze dne 17. září 2010

JUDr. Petr Čech, J.L.M.